

HOŘIČSKÝ ZPRAVODAJ

OBECNÍ ÚŘAD HOŘIČKY

ROČNÍK : XX

www.horicky.cz

srpen 2019

ŽIVOTNÍ VÝROČÍ:

Tlapák Miroslav	Hoříčky	86 let
Severýnová Marie	Hoříčky	84 let
Kačer Josef	Hoříčky	83 let
Teuberová Ludmila	Mečov	75 let
Teuber Václav	Mečov	75 let

Přejeme životní pohodu a mnoho zdraví do dalších let!

(mn)

Obecně prospěšná společnost

PECHANEC

Vás srdečně zve na další prázdninové akce:

10. srpna 2019 – MALÉ PIVNÍ SLAVNOSTI

- od 13:00 hodin budou čepována méně známá piva: **Ferdinand, Holba, Konrád, Litovel, Platan, Zubr**
- od 18 hodin hudba Klapeto
- akce se bude konat ve sportovním areálu
- tradiční občerstvení zajištěno

ZE ŽIVOTA OBCE

- Plánované **přerušování dodávky elektrické energie** nás nemine ve **čtvrtek 15. srpna**. Tzv. bez proudu budou celé Hoříčky, Chlístov, Křižanov i Mečov, pouze v Novém Dvoře si budete moci pustit televizi, uvařit oběd nebo vyluxovat. Výpadek bude poměrně dlouhý – **od 8 do 19 hodin**. ČEZ má na internetu zajímavý odkaz, kde si ověříte nedodávku energie přímo pro své číslo popisné: <http://www.cezdistribuce.cz/cs/pro-zakazniky/odstavky.html>

REPORTÁŽ PSANÁ NA KAMČATCE (převzato bez redakčních úprav)

Kamčatka - 5. díl: Výlety ve znamení komárů

Vystoupili jsme a pokračovali cestou, kterou projížděly, jak jsme zjistili později, pouze osobní terénní auta s notně zvýšeným podhledem. Původně plánovaný okruh musel být změněn, protože přes říčku byla prý spadlá lávka. Stoupali jsme do kopce přes různé potůčky, ale v jednom místě byla bystřina tak široká, že nám Saša, náš místní velmi sympatický a příjemný průvodce, sdělil, že si bohužel budeme muset sundat boty a přes bystřinu se přebrodit. Podotkl, že když tam byl minule, tolik vody nebylo. Nejdříve jsme to považovali za žert, abychom vzápětí zjistili, že to je nutnost. S botami v ruce jsme vstoupili do vody teplé tak 2-3 stupně, protože se cestou nestihla ohřát, vytékala ze sněhu, trochu výše položeného. Procházeli jsme pěkné pohoří. Po několika kilometrech jsem doplatil na informaci o nízkých botách. Vstoupili jsme na blátivý povrch, nohy mi podjely a já celou svojí vahou jsem v blátivém povrchu vyznačil své pozadí. S hnědými kalhotami jsem pokračoval na mýtinu, kde jsme si dali svačinu připravenou v hotelu. Při zpáteční cestě jsme museli překonat už ne bystřinu hlubokou po kotníky, ale pěknou říčku, kde nám voda dosahovala až ke stehnům. Počáteční pocit při vstupu do vody nic moc. Vystoupení z ledové vody na druhém břehu bylo provázeno fantastickým pocitem osvěžených nohou. I když nebylo čím nohy pořádně osušit (použil jsem kapesník), jsme se obuli, kalhoty, díky teplotám, které tam byly, byly za chvíli suché a mohli jsme pokračovat do výchozího stanoviště. Cestou nás začali obtěžovat ve větší míře komáři, kteří cestou nahoru nás sice objevili, ale snad jen díky větší nadmořské výšce neprojevovali větší aktivitu. Většinou jsem zvyklý na situaci, kdy každého štípají a mě ne, postupně jsem změnil názor s tím, že jim začala chutnat rovněž moje krev. Pro nedostatek teplokrevných objektů k potravě jsem i já jim byl dobrý. Čím jsme byli níže, tím více komárů bylo.

U gruzovíku nás čekal piknikový stůl se židličkami, polévka, čaj a sušenky. Mimo to, že jsme si na jídle pochutnávali my, o to více a stále více se k nám stahovala hejna komárů, kteří nás tak obtěžovali, že nám přestalo i chutnat připravené jídlo. Do polévky sem tam spadl nějaký komár, takže požitek z jídla začal být minimální. Zbytky jídla jsme vzali zpátky do civilizace, aby jednak nelákaly divou zvěř a hlavně aby tam nebyl nepořádek. Některý z našich spoluobčanů, který opovrhuje Rusáky, by se měl co učit.

Při zpáteční jízdě (než jsme dojeli na sjízdnou silnici) jsme uvázli v tak hlubokém rigolu, že se auto málem převrátilo, ale řidič svými schopnostmi nebezpečnou situaci odvrátil. Při projíždění městečka jsme se zastavili v obchodě speciálně pro rybáře a lovce. Tam jsem si zakoupil (chvála Bohu) klobouk s moskytiérou. Po zkušenostech před několika hodinami jsem nechtěl riskovat potíže s hejny obtížného hmyzu.

Další již čtvrtý den ráno jsme odjížděli do oblasti národního parku Klučevskaja asi 500 km daleko. Cesta byla úmorná, ale ubývala velmi rychle, skoro v průměru 50 km za hodinu. Většinou po prašných, ale rovných cestách. Udělali jsme si přestávku na svačinu cestou ve vesničce SOKOČ, abychom vzápětí pokračovali dále. Po dvanácté hodině jsme se zastavili v městečku Milkov, které bylo největší na trase (jen 3 městečka po celé trase), na oběd v místní jídelně, kde zastavovaly skoro všechny skupiny turistů i místních, kteří tudy projížděli. Obsluhující personál byl klasicky v ruském stylu, čisto, asi 3 druhy jídel jako v závodní jídelně. Co si člověk dal na ták, to mu pokladní na konci spočítala, a náš průvodce společně zaplatil.

Večer kolem dvacáté hodiny jsme dorazili do městečka Kozirevsk, které bylo na břehu řeky Kamčatky, která je dlouhá 700-800 km a protéká skoro celým poloostrovem. Už při vystoupení z auta jsme zaregistrovali, že i místní hostitelka má moskytiéru na hlavě, a to se říká, že místní jsou na komáry zvyklí. Jen jsme došlápli na zem, vrhli se na nás ne stovky, ale tisíce komárů, kteří asi ještě Evropana neochutnali. Bez této pomůcky na hlavě bychom byli sežráni za živa.

Ubytování bylo ve dvoulůžkových, dřevěných chatkách, úplně nových, s elektrikou a nezbytnými moskytiérami u dveří. Připomínalo mně to chatky v pionýrském táboře, ale na přespaní na jednu noc plně dostačující, dalo by se říci i velmi dobré.

Hostitelé připravili baňu (místní sauna). Návštěva tohoto místa byla rozdělena do dvou skupin. Nejdříve šly některé ženy a zbytek šel na obhlídku okolí k řece. Spíše se jednalo o poznání jiného druhu komárů. Například Blanka měla na sobě bílé legíny. Při pohledu na ni bílé nebyly, protože množství komárů, které na nich sedělo, jim dalo úplně jinou barvu, byly šedivé. Ne že by jenom seděli, ale komáři se dokázali přes látku dostat až na kůži a vesele si pochutnávali na Blance. Když jsem se snažil je pozabíjet, šedivé

legíny změnila barvu, zružověly její vlastní krev, kterou komáři do té doby byli schopni vycucát z jejich nohou.

Místní nám vysvětlovali, že jsou 3 cykly tohoto hmyzu. První nazývají komáry, druhý cyklus nazývali obdobně jako moskyty a třetí, v kterém jsme se zrovna pohybovali, prý nazývají hnus. Nevím, co je na tom pravda, ale hnus to opravdu byl.

Poznávání okolí jsme urychlili, protože jen bzukot hejn komárů nás přiváděl do stavu nepřičetnosti, a i když se přes sítku na obličej nemohli dostat na kůži, nálety byly tak intenzivní a tak nepříjemné, že se člověk nevědomky oháněl s pocitem, že mu hmyz vlétá přímo do očí.

Po návratu do místa ubytování jsme si vyměnili místo s kolegy a připravili se na nástup do sauny. V maličké předsíně jsme se svlékli do naha a vstoupili do vyhřáté, skoro na 90 stupňů teplé místnosti. Lavice klasicky dřevěné, jako v saunách u nás, abychom si nespálili pozadí, dostali jsme ručníky, na kterých jsme seděli a vstřebávali suché horko. Využili jsme situace ke kompletní očištění, protože místní baňu využívají tak, jako my využíváme koupelnu. Polévali jsme se studenou vodou, která se dopouštěla z nádrže nad baňou.

Po tomto velmi příjemném zážitku nás čekala opět večeře, sice venku na terase, ale celá terasa byla zajištěna sítěmi, aby se k nám komáři nedostali. Samozřejmě při vstupu ke stolům se nám nikdy nepodařilo dokonale zabránit, aby nějaký odvážlivec z rodu komárů nevnikl do tohoto vzdušného prostoru. Takže i při jídle se musel člověk každou chvíli ohánět a plácát prolétávajícího komára. Večeře jako obvykle, losos, saláty a další místní pochutiny. Jídlo nám samozřejmě ztrpčovali, kdo jiný než komáři. Při každém soustu jsem musel nadzdvihnout sítku, kterou jsem měl na hlavě, a sem tam jsem s jídlem spolknul i neodbytného a večeře (mé krve) si žádajícího komára. Připadal jsem si, jak když jsem byl v Saudské Arábii a místní ženy obědvaly. Když neměly jen na hlavě burku (pokrývka hlavy pro ženy – ale obličej jim byl vidět), ale měly kompletní přikrytí obličeje se sítí. Při každém soustu jídla si musely sítku nadzdvihnout, potravu strčit pod sítku či látku a celou dobu koukat, aby jim některý muž neviděl třeba bradu. Samozřejmě se to tehdy neobešlo bez potřísnění látky potravou. Ale co by žena v této lokalitě neudělala pro to, aby její žárlivý muž-muslim měl jistotu, že manželka nebyla spatřena v tak choulostivé situaci, jako je část obličeje, popřípadě s otevřenými ústy. To by byl večer mazec.

V chatce před ulehnutím jsme uhnali k smrti asi 6 komárů, kteří se tam někudy, asi při našem vstupu, dostali a bzukotem nás opět doháněli k šílenství...

Po klidné noci, hned ráno, samozřejmě po snídani, jsme nastoupili do gruzovíku a pokračovali směrem Klučevskaja, což je nejvyšší, 4.700 m vysoký, činný vulkán Asie. Poslední výbuch byl v roce 1993. Původní cesta, po které se historicky jezdilo, byla zavalena lávou, která ztuhla při posledním vývěru dalšího vulkánu Ploský Tolbačik v roce 2013. Na původní cestě se objevila cedule "NOVAJA DOROGA" takže náhradní cesta do tábora, kde jsme měli spát, byla upravena po obvodu této lávy. Jak upravena? Nějaký buldozer nebo jiný stroj projel lesním porostem, porazil nebo vyvrátil stromy, které odsunul na okraj do houštiny, aby vznikl prostor cca 4 metry široký, a upravil les tak, aby se tudy dalo projet. Samozřejmě jízda to nebyla jako v mezinárodním rychlíku, ale jako zážitek to stálo za to. Když jsme se míjeli s protijedoucím vozidlem, jeden, pro kterého to bylo jednodušší, musel zajet do lesa (kde to šlo) a po té, co ho protijedoucí auto minulo, opět vycouvat a pokračovat v další cestě v původním směru. Při jednom takovémto míjení řidiči vystoupili, jeden dal druhému láhev s vodkou, připili si, nastoupili a pokračovalo se dále. V žádném případě náš řidič po celou naši cestu nejevil známky podnapilosti, naopak bravurně zvládal všechna úskalí cesty a nakonec jsme mu mohli jen poděkovat, že nás bezpečně dopravil podle itineráře tam, kam měl. Po dalším stoupání jsme zůstali v měsíční krajině černého lávového písku.

Odpoledne jsme dorazili na místo tábořiště našeho základního tábora ve výšce 1.320 m n. m. na planině, kde bylo postaveno několik desítek stanů. Později jsem zjistil, že takovýchto míst v okruhu 500 metrů bylo více. Původní tábor byl sopkou zničen a postaven nový, právě na tomto místě. V okolí tábora bylo velké množství syslů, kteří měli nory i pár metrů od stanů.

Za silného větru jsem s Mirem začal stavět stan. Aby nám ho vítr neodnesl, museli jsme okraje stanu zatížit. Miro rozbaloval, pomalu stan dával do podoby, jak má stan vypadat, a já jsem v okolí vyhrabával ze sopečného písku větší kusy lávy a odnášel je ke stanu. Někdy to bylo s velkými problémy, protože stanů v okolí bylo hodně a odpovídající velikosti na zatížení byly vysbírané a kusy lávy byly buď nepoužitelné, malé nebo naopak tak velké, že se nedaly ani vyhrabat.

Luděk Rudiš

FEJETON POD ČAROU

SOCIÁLNÍ SÍTĚ

Tomuto tématu jsem se dlouho vyhýbal, protože je velmi citlivé. Dnešní komunikace je totiž založena právě na internetu a sociálních sítích. Vždyť své profily na Facebooku mají lidé mnohdy s devíti křížky na zádech, naopak šílené facebookové matky je zakládají svým nově narozeným dětem, aby doslova celý svět mohl obdivovat jejich první zoubek, první exkrement v nočníku nebo modrou zmrzlinu na ploše 1 dm² malého obličejce. Hlavně aby jim to kamarádky falešně pochválily. No a profily dnešních pubescentů? Tak ty jsou očima nestranného pozorovatele opravdu s velkou vypovídající hodnotou. Ztráta soukromí je díky sociálním sítím obrovská a v podstatě nesmazatelná.

Někteří jedinci toto své odhalení podstupují naprosto záměrně a tajně doufají, že fotka od hotelového bazénu ve Spojených arabských emirátech jim pomůže získat nějakou velkou roli v malé reklamě nebo malou roli ve velkém filmu. No a kdyby si takového příspěvku třeba na Instagramu všiml nějaký movitý vlastník mnoha zlatých platebních karet? Tak to by byla teprve výhra! Proto s radostí odhazují některé části plavek, zařezávají to, co již více snad nejde zaříznout, významně mrkají do objektivů nebo zasněně hledí na zaoceánský cruiser na obzoru ve snaze naznačit, že bazén na horní palubě je ještě lepší, než ten hotelový, u kterého právě sedí.

Horší je, když je odhaleno soukromí někoho, kdo o to vůbec, zejména do budoucna, nestojí. Zmiňované facebookové matky v honbě za uznáním od podobně smýšlejících, frustrovaných nešťastnic neváhají zveřejnit na první pohled úsměvnou a nevinnou fotku dítěte, které radostně a s ústy dokořán zírá na vánoční stromeček. V ruku budoucího spolužáka, kterým kromě nestabilizovaných hormonů cloumá i nezřízená chuť někoho zesměšnit například pomocí koláže z upravených fotografií, může být takto získaný materiál časovanou bombou.

Samostatnou kapitolou jsou borci, kteří žijí pouze přítomností. Co o sobě v chaotickém prostředí sociálních sítí zveřejnili včera, to je minulost. Co jim jejich fotky a videa mohou přinést (spíše sebrat) zítra, to je daleká budoucnost. Přibližně před rokem se u nás v regionu pohyboval mladý nabízeč energií (rozumějte šmejda). Na první pohled prý slušný, mladý muž, hezky oblečený, s příjemným vystupováním. S pomocí několika základních údajů se z něho, díky dostupným informacím na internetu a tedy i ze sociálních sítí, vyklubal člověk, který se oháněl falešnými referencemi, a energetické firmy od něho písemně dávaly ruce pryč. Videá a fotky z jeho večírků, které si exhibicionisticky vystavoval na svém facebookovém profilu, by uvítal zejména major Jirsák z legendárního pořadu Federální kriminální ústředna pátrá, radí, informuje. V tomto případě virtuální prostředí internetu pomohlo ochránit potenciální oběti šmejda a jemu rozhodně dobré jméno neudělalo.

Internet je mocné médium a dokáže toho prozradit mnoho, aniž by o to dotyčný stál a aniž byste se museli zvednout od počítače. Nejsm vyznavačem seriálů typu Veksl manželek (Výměna manželek) nebo Vercajk na stole (Prostřeno), ovšem v jedné scéně jsem zahlédl vskutku neobvyklého exota. I zahořel jsem touhou poznat ho virtuálně trochu více. Stačila úvaha, že podniká, internet a 10 minut času. Výsledkem bylo jméno, příjmení, datum narození, adresa, parcelní číslo pozemku, kde stojí jeho dům, fotografie domu i pozemku, letecký snímek bydliště, identifikační číslo podnikatele, od kdy a v jakém oboru podniká, kde má provozovnu, účetní závěrka, vzor jeho podpisu atd. Také vás z toho mrazí? Možná ano, ale proč to ještě na sociálních sítích nevylepšit o informace, kde jsem byl na dovolené, fotkou auta včetně jeho registrační značky, zmínkou kdy a na jak dlouho jedu lyžovat do Alp, nebo že asi uschnou květiny, protože babičky zrovna nemohou hlídat nashromážděné hmotné statky, když jedna jede do termálů na Slovensko a druhá je na filmovém festivalu v Karlových Varech? Že to je přitažené za vlasy? Možná ano, možná ne. Podívejte se na facebookové profily svých známých nebo svých dětí.

No a kdybych se měl rozepisovat, co času musí zabrat správa těch profilů na sociálních sítích, o vážnoucí komunikaci z očí do očí, o závislosti na internetu, o její léčbě tzv. digitální abstinencí, o dopadu na rodinné vztahy a jejich rozpadech, tak to bych potřeboval ještě jednu stránku zpravodaje. Ale to už bych si připadal počítačově závislý... ☺

(mn)

Redakční uzávěrka čísla je vždy k 25. kalendářnímu dni v měsíci. Připomínky, náměty nebo Vaše názory lze předat na OÚ, nebo je zasílejte e-mailem na adresu neumann@horicky.cz. Autorem příspěvků označených (mn) je M. Neumann. Počet výtisků - 240 ks. Výtisky jsou neprodejné a slouží k bezplatnému informování občanů.